

ogfaa for Staten, om det ikke haves. Dog, den Sort Ting skal jeg ikke fordybe mig i. Jeg vil endnu kun nævne et Par enkelte Smaapunkter, fordi de synes mig at staa i særlig Strid med det, som det andet Thing ved mange Leiligheder synes at hævde sig Fortrinet til, skjøndt jeg ikke tror, at det i den Henseende har større Aldomsfærd end Landsthinget, og det er Interessen for de mindre Betskillede i Samsundet. Der er saaledes af den ærede Kultusminister begjæret 4,400 Kr. af Sorø Akademi til Lighuse paa Akademiets Kirkegaarde. Det er oplyst, at saadanne Lighuse vilde være til den største Hjælp for de Smaaafolk, der bo i Omegnen, idet det for dem er forbundet med særlig Vanskelighed i Tilfælde af Dødsfald at skulle beholde Liget i deres Hjem. Dem vil man imidlertid ikke hjælpe til at faae Eigene bragte til et Lighus, skjøndt Akademiet har Naad dertil. Jeg synes dog nok, det er den Sort Hensyn, man gjerne kunde tage. Man har fremdeles negtet at give 5,000 Kr. mere til Limmelærerne. Det er dog ogsaa Folk, som ofte ere meget flet stillede, og man kan virkelig ikke, fordi man negter Beløbet, faae Limmelærere billigere; man er nødt til at finde sig i at betale Mere til Limmelærerne ligesom til enhver Anden, der yder personligt Arbejde, naar Priserne stige. Den ærede Krigsminister har forlangt 450 Kr. for at kunne forhøje Lønnen til de militære Limmelærer — jeg antager da, det er Limmelærere. Den Forbring har han fravalbet ved 3die Behandling — jeg veed egentlig ikke hvorfor — men jeg haaber, den maa blive optagen igjen. Den ærede Kultusminister havde sat en Anmærkning ind, som synes mig at være overmaade hensigtsmæssig, gaaende ud paa, at der skulde oprettes 20 extraordinære Gratistpladser i de lærde Skoler. De lærde Skoler have Plads nok, der er god Leilighed til at give Undervisning, saa her forekommer mig dog at være en naturlig Maade til at hjælpe den mindre heldigt Stillede paa. Imidlertid, Bevillingen er negtet; de Fattige maa ikke gaa der, skjøndt der er Plads nok! Jeg kan nævne endnu en Bevilling, skjøndt det maaske er underligt at stille det sammen med Bevillingerne til Smaaafolk, — det er Bevillingen til Uddannelsen af en særskilt Dyrlæge — men Færjerne blive ved mange Leiligheder saa mærkelig behandlede, at man næsten maa stille dem ved Siden af den Sort Folk. Jeg synes, at Forslaget om 500 Kr. til dette Formaal er vel motiveret, saa jeg haaber, at Landsthinget her vil tage sig ganske særlig af Færjerne. Jeg kommer nu til en anden Klasse af Forslag, som allerede ere blevne saa vel gjenemgaaede af den ærede Conseilpræsident og det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Krieger), at jeg ikke skal fordybe mig videre i dem. Det er de Bestemmelser, hvorved man optager ved Finantsloven, hvad der skulde staa i særlige Love. Det gjælder, som det er blevet sagt, om Kronborg Amtstue; der for-

andrer man Loven om, hvorledes en Konstitution i et Embede skal lønnes, ved et Forslag paa Finantsloven. Det gjælder ligeledes om Bidraget fra de vestindiske Der; man forandrer den særlige Lov og optager Bidraget paa Finantsloven. Det gjælder om Udbragene fra de geistlige Embeders Indtægter; dem optager man paa Finantsloven. Jeg kan ikke negte, at det i højeste Grad forundrer mig, at man har gjort det. Det er jo som bekendt et gammelt Stridsspørgsmaal mellem Mange; saa kan man da virkelig ikke vente, at man ved at optage to Linier derom paa Finantsloven kan uden videre faae Landsthingets Tilslutning til, at saa er den Sag afgjort; det er jo en Sag, vi have forhandlet om i 20 Aar. Forslaget om Theatrets Drift er ogsaa tilstrækkelig grundig behandlet. Jeg vil blot sige, at den Maade, hvorpaa Forslaget er opført her paa Finantsloven, er det bedste Vidnesbyrd om, hvor uudsærlig det er, men jeg tror da ogsaa, at Optagelsen kun er motiveret ved det gamle Ord: jo galere jo bedre, thi det er fuldstændig forkert fra den ene Ende til den anden. Ved Siden deraf har det andet Thing optaget en Del nye Forslag. Disse Forslag kræve naturligvis fra vor Side den alvorligste Overveielse, men jeg skal ikke negte, at Flertallet af dem er af den Art, at de ikke tiltale mig. Det af disse Forslag, som jeg først skal berøre, fordi det er det vigtigste, er Dyrtidstillæget for Skolelærerne. Der er det jo aldeles klart, at den Forbindelse, der er mellem Dyrtidstillæget til Skolelærerne og til Embedsmændene, maa Landsthinget hævde; de to Ting passe ikke sammen. Landsthinget er nødsaget til at holde paa, at det Tillæg, som vi en Gang — tilbids mod vor Villie, i alt Fald halvt nødtvungent — satte ind paa Finantsloven, ikke uden videre flettes ud igjen, fordi man bliver i mindre godt Humør. De smaa Embedsmænd kunne ikke finde sig i, at man den ene Dag giver dem Noget og den næste Dag Intet, naar der ikke i Mellemtiden er fremkommet nogen Grund til Forandring, og jeg haaber derfor, at det bliver slaaet fast, at dette Tillæg bliver staaende indtil videre. Men Skolelærerne, er der allerede blevet sagt, have ingen Forbindelse med Embedsmændene; dog kunde det være, at et Dyrtidstillæg til dem kunde optræde som særskilt Post. Det er alt sagt, at det giver Anledning til overmaade vanskelige Forhold, naar man giver sig til at ville forbedre Lønningerne for Folk, der lønnes af Andre; man kunde da frygte for, at man ved Siden af „A: Embedsmændene“ og „B: Skolelærerne“ til næste Aar fik et „C: Tjenestefolk“; thi naar man først begynder, er der ingen Ende paa, hvor vidt man kan komme. Man kan komme i de allervanskeligste Tilfælde ved at slaa ind paa denne Vej; thi ligesom det er forkert at forbedre deres Lønning, som allerede ere godt lønne, saaledes er det, at